

Ježkovy oči 2014/2015

A je to tady! Je tu konec školního roku a s ním tradiční časopis Ježkovy oči.

Jak moc žáci tuto školu milují 😊 se můžete dočíst ve větším množství článků, které se rozhodli v časopisu zveřejnit.

Honza, Pepa a Kristýna zaznamenali důležitý krok ve svých životech, kterým byl přechod z jiných škol do té naší.

Dan pro změnu psal o projektovém dni s tématem Naše škola.

Ze školofilních článků vybočil Pavel svým příspěvkem o JHK. A nakonec dostal rozum i Honza. Ten sepsal reportáž o Mistrovství světa v hokeji, které proběhlo letos v Praze a Ostravě.

Daniela letos reprezentovala naši školu, jak... se dozvíte v jejím článku.

Do aktuálního čísla časopisu také přispěla páťanda Nelča Franková svým článkem Slepota.

Se základní školou se tímto loučí desátý ročník zastoupený:

- Daniela Leitermanová,
- Daniel Klement,
- Josef Klucho,
- Pavel Toulec,
- Jan Vích,
- Kristýna Vrabcová.

Daniela Leitermannová

Krajské kolo soutěže na dechové nástroje

V pátek 27. 3. 2015 se konala soutěž ve hře na dechové nástroje. Tato soutěž se konala v Základní umělecké škole Jana Hanuše v Praze na Břevnově.

Byla jsem zařazena do nejvyšší kategorie.

Hrála jsem skladby z oblasti baroka a moderní hudby 20. století.

Vyhlášení proběhlo ve 14:30, umístila jsem se na druhém místě.

Získala jsem diplom a ceny za účast a byla jsem pochválena předsedou poroty.

Všichni mi gratulovali k umístění a chválili mě za výkon.

Na návrh pana Tenglera jsem byla pochválena panem ředitelem.

Doufám, že se této soutěže zúčastním i příště.

Soutěž se koná jednou za tři roky.

Byl to pro mě příjemný zážitek.

Josef Klucho

Životopis

Můj život začal, když jsem se narodil. Bylo to pěkné do té doby, než jsem nastoupil do školy. Škola byla dobrá až do 2. třídy, ale druhé pololetí mě začali spolužáci šikanovat a posmívat se mi. Od té druhé třídy se to se mnou táhne pořád. Na bývalé škole na náměstí Míru jsem byl od 1. do 3. třídy a pak jsem přestoupil sem kvůli jednomu zranění. Tato škola je určitě lepší, ale některé dny anebo týdny se tady trochu hádáme. Ale jinak je to tady fajn. Baví mě tady spoustu věcí.

Když jsem sem nastoupil, tak jsem šel do 4. třídy a jsem tu doteď. Půjdu ještě do praktické školy, která je na 2 roky, ale kdo chce, tak si ji může prodloužit na 3 roky. Já půjdu na všechny 3 roky, nikam nespěchám, a tak tady mohu být ještě 3 roky. Letos končím základku. A co je tu ještě super? Učitelé, vychovatelky a někteří kamarádi jsou úplně skvělí. Dá se s nimi bavit o všem a o čemkoliv. Jsou tady různé besedy se známými

osobnostmi a také různé projekty. Podílejí se na nich všechny třídy, vždycky si každá třída vymyslí na nějaké téma své vystoupení. Pak je tu také hudební škola a sportovní a výtvarné soutěže. Na konci školního roku jezdíme na školu v přírodě.

Prostě toto je asi nejlepší škola v ČR, ale to asi proto, protože nás tady chápou a pomáhají nám. Připraví nás do života tak, abychom to jako slabozrací nebo nevidomí zvládli.

Jinak moje koníčky jsou: sport, hudba a poezie (básně). Rád skládám básně o čemkoliv a skládám různé básně i na přáníčka. Živit bych se chtěl buď sportováním, anebo košíkářstvím nebo možná něčím jiným. V této škole se dá naučit Braillovo písmo a psaní na počítači všemi deseti prsty. V informatice se učíme různé zkratky pro nevidomé, abychom mohli pracovat na počítači atd.

Mám rád tuto školu, mám rád lidi v této škole a mám rád všechno, co tu je.

Pavel Toulec

Jindřichohradecká úzkokolejka

Tato úzkokolejka má mnohem menší rozchod kolejí než je normální kolejní rozchod pro velké lokomotivy. Je to asi 13mm. Začíná v Jindřichově Hradci a prochází krásnou krajinou do obou konečných stanic: Obrataň a Nová Bystřice. Nová Bystřice sídlí asi 1km od hranic s Rakouskem. Sem přijíždí hodně návštěvníků. Obrataň, druhá konečná této úzkokolejky, její okraj je Pelhřimov.

Zajímavé je, že se dokonce dá ubytovat na některých nádražích, nebo v létě v kempu, přímo u vlaku. O svátcích jezdí parní vlaky, a to je zážitek opravdu pěkný. Také si můžete rezervovat vlak na jakýkoliv den a čas a objednat si třeba pět vagónů, například: tři osobní, jeden pro přepravu zavazadel a jízdních kol a jeden jídelní.

Od minulého léta tady začala jezdit nová souprava nazvaná Nautilus M27, její přezdívkou je Ponorka, protože má kulatá okna. Mně se hodně líbí, ale někteří lidé si ji naopak nechválí, protože je hlučná. Mezi sedačkami není

moc místa a někdy se tak naklání, až to vypadá, že by se měla převrátit. Tyto soupravy začnou jezdit, tedy už jezdí, ale jejich teprve asi 6 souprav.

Pomalu se vyřazují obyčejné dieslové lokomotivy, které doteď sloužily jako náhrada za parní lokomotivu, anebo také táhly nákladní či osobní vagóny. Stalo se, že České dráhy chtěly tyto dráhy JHMD zrušit, jenomže se JHMD podařilo dále jezdit bez zrušení.

To je vše o JHMD. Doporučuji se někdy svézt tímto vlakem, je to zážitek 😊.

Paulí Toulec, expert na dopravu

Jan Vích

Můj přechod z integrace do Školy Jaroslava Ježka

Budu vám vyprávět o svém přechodu z běžné základní školy na Školu Jaroslava Ježka pro zrakově postižené žáky.

Od 1. do 6. třídy jsem měl vynikající paní asistentku na běžné ZŠ, která mě učila samostatnosti. V 6. třídě ale hodně učitelů paní asistentce vyčítalo, že mi prý vůbec nepomáhá. Ona ale jen chtěla, abych se snažil sám. Pak už to paní asistentka nevydržela a dala výpověď. Toho vedení školy využilo a dalo mi asistenta, který za mě všechno dělal. To se mi nelíbilo, a tak jsme začali hledat vhodnější školu. Vypátrali jsme Základní školu Jaroslava Ježka pro zrakově postižené žáky v Praze na Hradčanech. Tato škola je internátní. Přijel jsem sem na pohovor a od 1. 2. 2012 jsem žákem této školy. Začátky pro mne byly těžké, protože se mi hodně stýskalo po domově. Časem jsem si ale zvykl. Hodně mi pomáhali kamarádi, které jsem si tu našel. Nastoupil jsem do 7. ročníku. Teď jsem v ročníku 10. a půjdu ještě do Praktické školy, která tu je také.

Za ty tři roky, co tu jsem, jsem se naučil hodně věcí a mnohé se ještě naučím.

Moc se mi tu líbí.

Moje škola

Kristýna Vrabcová

Když jsem přišla do Školy Jaroslava Ježka poprvé, připadalo mi to tady jako jedno velké bludiště. Díky obětavým spolužákům jsem se zorientovala velmi rychle. Líbí se mi trpělivost učitelů k žákům. Jsem ráda, že se tu mohu setkat se slavnými osobnostmi. A to díky besedám, které pro nás pořádá paní Eva Miláčková. Například jsme měli besedu s Jiřím Kornem nebo s paní Jiřinou Bohdalovou. Také tu máme internát pro děti z daleka. Ten bývá otevřený od neděle do pátku. Dále tu máme možnost přejít do praktické školy, kde se naučíme věci, které budeme potřebovat do vlastní rodiny.

Moc se mi tu líbí.

Daniel Klement

Projekt o Jaroslavu Ježkovi

17. 4. 2015 se konal projekt o naší škole. Některé třídy měly připravený program o Jaroslavu Ježkovi.

Každá třída měla připravenou scénku, povídání nebo písničku. Někteří povídali o historii naší školy, životopis Jaroslava Ježka nebo zprávy o naší škole. Dozvěděli jsme se, jaké typy písma pro nevidomé se používaly a co se dříve vyučovalo. Naše škola je pojmenována po hudebním skladateli Jaroslavu Ježkovi, protože byl žákem této školy. Tuto školu navštěvoval v letech 1914 -1920.

Naše třída měla připravené informace o Osvobozeném divadle. Poté jsme hráli úryvek z Caesara od Jiřího Voskovce a Jana Wericha (spolupracovníci Jaroslava Ježka) a nakonec jsme zpívali píseň Život je jen náhoda. Měli jsme také trasu po škole, kterou jsme měli projít.

Akce se mi moc líbila.

Jan Vích

Mistrovství světa IIHF 2015

79. mistrovství světa IIHF v ledním hokeji se konalo v České republice. Stejně jako v roce 2004 se hrálo v Praze a Ostravě.

V pražské skupině A hrál i český národní tým v sestavě i s Jaromírem Jágrem. V ostravské skupině B se představili Slováci a z favoritů Rusové, Američané a Finové.

V pátek 1. května ve 20:00 hod byl šampionát slavnostně zahájen vystoupením maskotů celého turnaje Boba a Bobka a skupiny Kabát, která zazpívala hymnu pro naši reprezentaci s názvem Brousíme nože. Pak už na ledovou plochu nastoupily výběry Česka a Švédska, aby se utkaly ve svém zahajovacím zápase. Zpočátku to vypadalo, že Švédové tenhle zápas bez problémů zvládnou, ale ve třetí třetině naši z nepříznivého stavu 2:4 otočili na 5:4 v náš prospěch. V závěru základní hrací doby ale Švédové vyrovnali a šlo se za stavu 5:5 do prodloužení. To gól nepřineslo, takže na řadu přišly samostatné nájezdy. V nich byli úspěšnější Švédové a odnesli si 2 body za vítězství 6:5 po samostatných nájezdech. Český tým si z tohoto zápasu odnesl bod.

Hned druhý den čekali na naše družstvo houževnatí Lotyšci. V zápase jsme dvakrát prohrávali. Nejprve 1:0 a pak 2:1. Nakonec jsme ale zápas zvládli v poměru 4:2 a připsali si 3 důležité body.

V dalším zápase jsme vyzvali největšího favorita turnaje Kanadu. Český tým se giganta držel zuby nehty, dokonce dokázal srovnat na 2:2, ale po statečném výkonu nakonec podlehl 3:6.

Ve čtvrtém střetnutí jsme si po bezgólové první třetině poradili s Francií v poměru 5:1.

Stejně tak i s Rakušany, tentokrát 4:0.

S Němci to bylo jiné. Prohrávali jsme 1:0, ale nakonec jsme zápas zvrátili a zvítězili 3:1.

Švýcarsky jsme porazili 2:1 po samostatných nájezdech a do čtvrtfinále jsme postoupili ze třetího místa.

Zde na nás čekali Finové. Byl to nádherný zápas plný zvrátů s konečným výsledkem 4:2 pro Českou republiku, která se mohla radovat z postupu do medailových bojů. V semifinále si na nás brousila nože Kanada, která rozdrtila Bělorusko 9:0.

S Kanadou to byl opět vyrovnaný souboj, ale za stavu 0:2 z našeho pohledu nebyl Čechům uznán jasný gól a naše naděje byly pohřbeny. Prohráli jsme 2:0 a museli jsme se spokojit s bojem o 3. místo.

Ve druhém semifinále Rusové zdolali USA 4:0. Výsledek vypadal jednoznačně, ale zápas byl dvě třetiny vyrovnaný 0:0. Všechny ruské góly padly až ve 3. třetině.

O bronz tedy hrálo Česko s USA a finále Kanada s Ruskem.

Oba zápasy byly celkem jednoznačné.

Čechům se zápas o bronz nepovedl. Podlehli USA 3:0 a po druhé za sebou skončili čtvrtí.

Finále bylo v režii javorových listů, které rozdrtily ruskou sbornou 6:1. Frustrovaní Rusové si ihned sundali medaile z krku a odešli z ledu ještě před koncem ceremoniálu, za což je čeká postih (bude upřesněn).

Nejužitečnějším hráčem byl vyhlášen Jaromír Jágr.

Jubilejní 80. světový šampionát se bude konat v ruských městech Petrohradě a Moskvě. Tak snad to tam konečně cinkne.

Pro Ježkovy voči Jan Vích.

Nela Franková

Slepota

V pondělí jsem se dozvěděla, že někdy v průběhu týdne budeme psát slohovku na vlastní téma. Dlouho jsem se nemohla rozhodnout, o čem budu psát. Pak mě napadlo, že už jsem delší dobu chtěla napsat něco o slepotě. Tak se do toho teď pustím.

Slepota je podle mě na jednu stranu hrozně krásná věc. Nevydala bych se sice jen tak sama někam do neznáma, ale jinak s sebou slepota nese spoustu krásných věcí. Třeba to, že nemůžu lidi posuzovat, jako možná někteří vidící, podle toho jestli mají rtěnku přetaženou pod nos nebo stíny až na obočí. Ale podle toho, jak se lidé chovají, jaký mají hlas nebo podle toho, jak mě uchopí za ruku. Také nechápu, jak mohou někteří nevidomí chtít po nějakých osobnostech autogram, když si ho stejně nepřečtou. Já jsem se rozhodla, že spíš než autogram budu po lidech chtít ruky podání, nebo chvílku si s nimi popovídat. Přece takové popovídání, nebo ruky podání je víc než nějaký autogram. Když vám někdo podá ruku, nebo se vás nějak hezky dotkne a třeba si s vámi nějak zajímavě popovídá, můžete si to schovat na horší časy. V dobách, kdy vám bude smutno, můžete si

vzpomenout, jak to bylo hezké, když vás ten člověk držel nebo si s vámi povídal. Autogram, obzvláště nevidomému, myslím moc k ničemu nebude. A to je právě to krásné, nemůžu jako asi možná někdy vidící, potkat člověka a říct si „Ježíš Maria, ten je ale tlustej! S tím se nebudu bavit!“ Spíš si můžu říct „Ježíš Maria, z toho to táhne, s tím se opravdu radši bavit nebudu!“ Nebo třeba: „Jé ta má ale krásný hlas! Jak mě krásně držela, to bude asi krásný člověk!“

Někteří lidé to mají mnohem těžší, zvláště myslím ti, co třeba oslepnou z ničeho nic. Těm bych se tolik nedivila, kdyby si stěžovali, že nevidí. Ale mají zase možná jednu výhodu a to, že si lépe některé věci představí. Mně to, že nevidím vůbec, nevadí, vždyť je přece krásné, že můžu mít ještě větší fantazii. Jak lidi nevidím, tak si je můžu představovat různě.

Nenávidím však rasisty. Kdybych nějakého potkala, tak bych mu zavázala oči a přivedla bych ho mezi lidi s různou barvou pleti. Pak bych mu řekla, že nebyli bílí. Zajímalo by mě, co by na to řekl.

Jen tak mimochodem - já vidím. Protože správně vidíme jen srdcem: „Co je důležité, je očím

neviditelné. Lidé zapomněli na tuto pravdu, ale ty na ni nesmíš zapomenout. Stáváš se navždy zodpovědným za to, cos k sobě připoutal, jsi zodpovědný za svou růži.“ „Jsem zodpovědný za svou růži,“ opakoval malý princ, aby si to zapamatoval. A podle toho se snažím jít.